

Bane for et Par Aar siden efter „Fyns Socialdemokrat“ om Alfred Trier Christensen, den fulde Røgter paa Glorup og alle hans Bedrifter. Et Tilfælde som dette, og det er blot et enkelt, jeg her nævner, viser, hvor forsigtig man skal være med at tro paa, hvad der staar i Bladene. Det er jo beklageligt, thi selvfølgelig vilde man ofte af Bladene faa Anledning til at skride ind mod Forhold, der ikke ere, som de burde være, men naar man ser saa mange frygtelige Overdrivelser og ligefremme Usandheder, bliver man ængstelig for at gribe ind, og man stiller sig paa det Standpunkt, jeg har stillet mig paa tidligere: Naar der er noget i Vejen, kom saa med en Klage, saa skal det blive undersøgt, og det ærede Medlem ved frem for nogen anden, at det er en probat og god Vej, der har de bedste Virkninger.

Blandt alt det andet, som det ærede Medlem var saa vred over, var han ogsaa vred over mine Udtalelser angaaende Pryglelovsbehandlingen. Naar det ærede Medlem vil citere eller referere, skulde han citere eller referere rigtigt, synes jeg, og ikke citere eller referere noget, som slet ikke er blevet sagt. Det er en daarlig Maade at forhandle paa og en Maade, som ikke fører til noget. Jeg skulde tro, at jeg efter den Anledning, der var dertil, maatte være fuldt berettiget til at udtale mig, som jeg har gjort, om den Modstand, som blev rejst fra den 1ste kongevalgte Landstingsmands (Goos') Side. Min Bemærkning gjaldt slet ikke, som det ærede Medlem vilde give det ud for, de Udtalelser, der fremkom, det ærede Medlem sagde, at den kongevalgte Landstingsmands Udtalelser vare langt mere værd for mig osv. Det har jeg slet ikke sagt et eneste Ord om. Erfaringen har vist, at hans Udtalelser anfægtede mig ikke, jeg lod mig ikke deraf afholde fra at faa Loven gennemført. Det, jeg sagde, var, at hans Modstand var af langt mere virkningsfuld Art end den Modstand, der kom fra de ærede Medlemmer af dette Ting, som brugte Sagen til Politik. Jeg har ikke sagt noget om, at de Argumenter, der fremkom her i Tinget, brød jeg mig ikke noget om. Jeg tror, at man har Lov til at sige, at naar en saadan i sig selv ganske neutral Sag, som fra alle Sider burde behandles ganske sagligt, bliver misbrugt til at lave Politik paa, saa har man Lov til at sige, at den Slags Modstand bryder man sig ikke noget om. Og naar det endogaa gaar saa vidt, at det ærede Medlem

og andre af hans Partifæller for at komme denne Sag til Livs, faa en pludselig glødende Interesse for Klokker-, Degne- og Præstepenge i København, saaledes som de gjorde for 1½ Aar siden, og holde time-lange Foredrag om dette Emne, efter at Lovforslaget er gaaet igennem to Behandlinger, saa at sige uden at blive omtalt, saa tror jeg at have Lov til at sige, at den Slags Argumenter bryder jeg mig ikke noget om. Saa vare virkelig de Argumenter og den Metode, som den 1ste kongevalgte Landstingsmand brugte, af en ganske anden Art, thi det var ikke muligt at sige, at der deri laa nogen Politik, og jeg tror heller ikke, at der laa nogen Politik deri. Det var den Taktik, der, som jeg forleden Dag nævnte, første Gang bragte Loven til at strande og anden Gang var lige ved at bringe den til at strande, hvorimod den Taktik, der blev anvendt fra de Herrers Side her i Tinget, der mente, at Prygleloven var en politisk Lækkerbidsken, var af en saadan Beskaffenhed, at jeg tror, at den i det lange Løb hjalp mig til at faa Sagen ført igennem, tværtimod at skade den. (Sabroe: Saa!) Det ærede Medlem siger: saa! Det maa han gerne sige, han har Lov til at tro, at hans Udtalelser om Præste-, Klokker- og Degnepengene havde umaadelig Indflydelse paa den langsomme Gang, som Loven fik, men at forhindre, at Loven kom igennem, lykkedes dog ikke, og jeg har fremdeles den Mening, at det havde ikke det mindste at betyde. Jeg vil altsaa henstille til det ærede Medlem, at han, naar han vil citere og referere, vil citere og referere rigtigt og ikke her i Tinget følge den daarlige Vane, som de socialdemokratiske Blade have, naar de skulle fremstille Begivenheder.

Konseilspræsidenten og Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning i Anledning af et Spørgsmaal, som jeg glemte at omtale, da jeg første Gang havde Ordet. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) har anket over, at Kaptajn af Forstærkningen Schoubye var bleven afskediget af Ministeriet, medens en anden Kaptajn var bleven udnævnt i hans Sted. Denne Anke har ikke nogen virkelig Berettigelse. Kaptajn Schoubye var ikke og har ikke i tidligere Tid været fast Officer. Schoubye blev udnævnt til Sekondløjtnant i 1880, gennemgik Officersskolens yngste Klasse og gik ganske vist ud af næstældste Klasse i 1882, men uden at opnaa at faa Eksamen. Han